

בש"פ 3783/14 - מדינת ישראל נגד מור איפרגן, חננאל ברנרדיניו, נתנאל פרג'

בבית המשפט העליון

בש"פ 3783/14

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: מדינת ישראל

נגד

המשיבים: 1. מור איפרגן
2. חננאל ברנרדיניו
3. נתנאל פרג'

תאריך הישיבה: בקשה להארכת מעצרו של המשיב 2 לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בת"פ 25975-09-13 בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע, לפי המוקדם
ג' בסיון התשע"ד (01.06.14)

בשם המבקשת: עו"ד עמרי כהן

בשם המשיב 2: עו"ד יוסי הכהן

החלטה

עמוד 1

1. לפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב 2 לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) החל מיום 12.6.2014 ב-90 ימים נוספים או עד למתן פסק דין בת"פ 25975-09-13 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

כתב האישום והליכים קודמים

2. אקדים ואציין כי על אף שהבקשה המקורית התייחסה לשלושה משיבים, החלטה זו נסבה על המשיב 2 בלבד, לאחר שהמשיבים 1 ו-3 הסכימו להארכת מעצרו, ובהתאם לכך מעצרו הוארך בהחלטתי מיום 28.5.2014. על כן, תיאור ההליכים יתמקד במשיב 2, והפירוט הנוגע למשיבים 1 ו-3 ייעשה רק ככל שיש בו כדי להשלים את התמונה בעניינו. כמו כן, אוסיף כי במקביל למעצרו בתיק מושא בקשה זו, מרצים שלושת המשיבים עונשי מאסר כתוצאה של הליכים אחרים, עובדה שלה הייתה השלכה, ולו חלקית, על עמדתם בסוגית המעצר.

3. ביום 12.9.2013 הוגש כנגד המשיבים כתב אישום המייחס להם עבירות של חבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק העונשין; ופציעה בנסיבות מחמירות (לפי סעיפים 334 ו-335(א)(2) לחוק העונשין).

4. לפי כתב האישום, שהו המשיבים בתא משותף במשמורת שב"ס בבית הסוהר אוהלי קידר ביחד עם אסירים נוספים. ביום 3.9.2013 לפנות בוקר הרתיחו המשיבים מים על מנת לשפוך אותם על אחד האסירים בתא אשר ישן באותה עת במיטתו (להלן: המתלונן). בהמשך לכך, התקרבו השלושה למיטתו של המתלונן ושפכו עליו את המים הרתוחים. כתוצאה מכך התעורר המתלונן וניסה לקום ממיטתו, אולם המשיבים התנפלו עליו תוך שהם מכים אותו באגרופים. בשלב מסוים, לאחר שהוזעקו אל התא סוהרים, הניחו המשיבים למתלונן והוא פונה לקבלת טיפול רפואי. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלונן כוויות בידי, בחזהו ובצווארו וכן שטפי דם בחלקים רבים מגופו. בנוסף, שתיים משיניו הקדמיות של המתלונן נשברו.

5. יחד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע בקשה לעצור את המשיבים עד תום ההליכים נגדם (מ"ת 25991-09-13, השופט נ' אבו-טהה). הדיון בבקשה להארכת מעצרו של המשיבים נדחה ליום 2.10.2013, לבקשתם של באי-כוחם של המשיבים לצורך לימוד התיק. במקביל לכך, הוארך מעצרו של המשיבים עד למתן החלטה אחרת (במקביל לכך שלמעשה היו נתונים במאסר).

6. בתום הדיון שהתקיים ביום 2.10.2013 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיבים 2-3 עד תום ההליכים נגדם בהסכמת באי-כוחם, שניתנה בהתחשב בכך שהשניים שהו במעצר באותה עת. בא-כוחו של המשיב 2 אף הסכים לקיומן של ראיות לכאורה לכך שהמשיב 2 ביצע את המעשים המיוחסים לו, אולם סבר שחל בהן כרסום, והצביע על כך שגרסתו של המתלונן לא נבדקה עד תומה על-ידי המשטרה. ביום 13.10.2014 הורה בית המשפט המחוזי גם על הארכת מעצרו של המשיב 1 עד תום ההליכים נגדו, לאחר שקבע כי המבקשת הניחה תשתית ראייתית לכאורית לחובתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וכן שקמה עילת מעצר עקב המסוכנות המשתקפת מהמעשים המיוחסים למשיבים בכתב האישום.

7. במועד הגשתו של כתב האישום הוגשה גם בקשה להארכת מועד לחתימה על תעודת חסיון לטובת הציבור (מכוח סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971). כפי שיתואר להלן, חלו עיכובים בהוצאתה של תעודה זו, ואלה גרמו אף לעיכוב מסוים בניהול התיק העיקרי. ביום 12.9.2013 נעתר בית המשפט המחוזי (השופט ט' חיימוביץ) לבקשת המדינה כי תינתן לה הארכת מועד בת 45 יום להוצאתה של תעודת החסיון. ביום 29.9.2013 ביקשו באי-כוחם של המשיבים לדחות את המועד למתן תשובתם לכתב האישום, בשל כך שטרם הוצאה תעודת החסיון. ביום 15.12.2013, לאחר שהוצאתה של תעודת החסיון התעכבה עוד בשל תקלה, האריך בית המשפט המחוזי, לבקשת המדינה, את המועד להוצאתה של תעודת החסיון ב-90 יום נוספים. עם זאת, ביום 18.12.2013, לאחר ששמע את טענות הצדדים בעניין זה, הורה בית המשפט המחוזי כי תעודת החסיון תינתן עד ליום 15.1.2014, בשים לב לסמיכות הזמנים למועדים שנקבעו לדיוני ההוכחות ומחשש לפגיעה בזכויות הנאשמים. ביום 11.1.2014 הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בקשה שלישית ליתן לה אורכה להגשת תעודת החסיון. ביום 16.1.2014, עוד בטרם ניתנה תגובתם של המשיבים לבקשה, נחתמה תעודת החסיון על-ידי השר לבטחון פנים והועברה לבאי-כוחם של המשיבים.

8. המשיבים הגישו עתירה להסרת החסיון, אשר נדחתה על-ידי בית המשפט המחוזי ביום 4.2.2014. ביום 6.2.2014 התקיים דיון ההוכחות הראשון, אשר במהלכו העיד המתלונן. ביום 24.3.2014 התקיים דיון הוכחות נוסף שבו נמשכה העדתו של המתלונן. בשלב זה קבוע מועד נוסף לדיונים, ביום 18.6.2014.

טיעוני הצדדים

9. המבקשת עתרה כאמור להארכת מעצרו של המשיבים ב-90 ימים נוספים. המשיבים 1 ו-3, המרצים עונש מאסר שעתידי להסתיים רק במהלך שנת 2015, נתנו לכך את הסכמתם כאמור לעיל. המשיב 2, שעונש המאסר שאותו הוא מרצה עתיד להסתיים בקרוב, לא הסכים להארכת מעצרו, והדין בבקשה התמקד כאמור בעניינו.

10. המבקשת טוענת כי המעשים המיוחסים למשיב 2 מעידים על מסוכנות רבה, בשים לב לאכזריות והאלימות הכרוכים בהם. המבקשת סבורה שחזקת המסוכנות מקבלת במקרה זה משנה חיזוק נוכח העובדה שבמועד בו בוצעו המעשים המיוחסים לו המשיב 2 היה נתון במשמורת בתי הסוהר, וחרף זאת לא נרתע, עובדה המצביעה על היעדר מורא מרשויות החוק. בנוסף לכך, המבקשת מצביעה גם על עברו הפלילי של המשיב 2, אשר כולל, בין היתר, הרשעות בעבירות אלימות, רכוש וסמים שבגינן נגזרו עליו עונשי מאסר שמנינם מגיע לכ-100 חודשי מאסר בפועל. המבקשת מדגישה עוד כי נוכח העובדה שהמשיב 2 היה נתון במאסר במשך כל תקופת מעצרו עד כה, למעשה לא נגרמה עד כה פגיעה בחירותו בגין ההחלטה על מעצרו עד תום ההליכים. לבסוף, המבקשת מציינת כי אמנם התקיימו עד כה שני דיוני הוכחות בלבד ולפי שעה קבוע מועד הוכחות נוסף בלבד, ליום 18.6.2014, אולם למעשה ניהול התיק לא צפוי להימשך זמן רב, נוכח רשימת עדי התביעה המצומצמת אשר כוללת שבעה עדים (ובכללם שלושה שוטרים וסוהר).

11. המשיב 2 מתנגד להארכת מאסרו בהדגישו עיכובים שונים בהתקדמות ההליך אשר אינם רובצים לפתחו - בין עיכובים הנובעים מן המדינה עצמה (כדוגמת האיחור בהוצאתה של תעודת החסיון) ובין אילוצים הנוגעים ללוח הזמנים של בית המשפט. בעיקרו של דבר, הוא טוען כי יש מקום לכך שייבחן שחרורו של המשיב לחלופת מעצר (ובהקשר זה, ציין כי הוא מעוניין בבחינתן של שתי חלופות אפשריות - האחת בבית אביו והשנייה בצפון הארץ).

12. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים אני סבורה שדין הבקשה להתקבל.

13. הלכה פסוקה היא כי בעת בחינה האם להאריך את מעצרו של נאשם לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לערוך איזון בין זכות החירות של הנאשם, אשר חזקת החפות עומדת לו, לבין האינטרס בהבטחת שלום הציבור ובשמירה על ניהול תקין של הליכי משפט, תוך התייחסות למידת המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, מחד גיסא, ולקצב ההתקדמות של ההליך העיקרי, מאידך גיסא.

14. בענייננו, העבירות המיוחסות למשיב 2 הן חמורות ביותר, ואף המסוכנות העולה ממנו היא ברמה הגבוהה ביותר, בשים לב לעברו הפלילי ולאישומים עצמם. כפי שהצביע בא-כוח המבקשת, ביצוע המעשים אותם ביצע לכאורה המשיב 2, במקום מסוגר ומאובטח כבית סוהר, מלמד על כך שהוא נעדר כל רתיעה מרשויות החוק, וממילא גם על מסוכנותו.

15. בנוסף לכך, לצד העיכובים שעליהם הצביע בא-כוחו של המשיב 2, ראוי לשקול את העובדה שעד כה לא נפגעה חירותו של המשיב 2 הלכה למעשה, בשל כך שריצה במקביל עונש מאסר. כמו כן, התרשמותי היא כי אכן המשפט אינו צפוי להיות ארוך או מורכב (בשים לב לכך ששמיעת הראיות צפויה להתמקד בעדים שיתייחסו לאירועים בתא המעצר - בין אנשי מרות ובין אסירים).

16. למותר לציין כי ככל שיש למשיב 2 טענות שעניינן שחרורו לחלופת מעצר ובחינתן של חלופות אפשריות, הרי שאלה צריכות להתברר בהליך המתאים לכך (בקשה לעיון חוזר מכוח סעיף 52 לחוק המעצרים) ולא במסגרת הבקשה הנוכחית, וזאת מבלי להתייחס לגופם של דברים.

17. אשר על כן, דין הבקשה להתקבל. אני מורה בזאת על הארכת מעצרו של המשיב 2 החל מיום 12.6.2014 ב-90 ימים נוספים או עד למתן פסק דין בת"פ 25975-09-13 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ד' בסיון התשע"ד (2.6.2014).

שׁוֹפֵט